

ת"פ 51617/08/15 - מדינת ישראל נגד דניאל אליצור

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 51617-08-15 מדינת ישראל נ' אליצור
בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עוה"ד יצחק חנוך

המאשימה

נגד

דניאל אליצור באמצעות עוה"ד חן הולנדר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**", "**החוק**"), ועבירה של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק.

1. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 26/03/15 בשעה 20:50 לערך, נכנס הנאשם לדירת המתלון כדי להפחיד את מחזיקי הנכס, להעליבם, להקניטם ולעבור בו עבירה. באותה עת שהו בדירה ילדיו של המתלון (להלן: "**הילדים**").

בנסיבות המתוארות, צלצל הנאשם ארוכות בפעמון הדלת. ש, בנו של המתלון, פתח את הדלת והנאשם נכנס לדירה ללא רשותו, התיישב בסלון הדירה והדליק סיגריה. לאחר מכן איים הנאשם על הילדים בפגיעה שלא כדין בחירותם באומרו, כי יישב בדירה עד הבוקר מאחר שאביהם חייב לו כסף, וזאת בכוונה להפחידם ולהקניטם. כתוצאה ממעשי הנאשם ואמרותיו, החלו חלק מהילדים לבכות.

2. באותן הנסיבות, אחד מילדי המתלון התקשר למתלון והזעיקו לדירה.

מאחר שהמתלון שהה במרחק מה מהדירה, ביקש הוא ממר בנימין ירט (אחד מעובדיו), להגיע לדירה ולדרוש בשלומם של הילדים, עד אשר יגיע למקום בעצמו. בהמשך הגיע המתלון לדירה ודרש מהנאשם לעזוב. תחילה הנאשם סרב ואף איים על המתלון בפגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו באומרו "אני אראה לך, לא תהיה לך מנוחה ממני, אני אבוא אליך למשרד וארדוף אותך במשרד", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

רק לאחר שהמתלון מסר לנאשם שהמשרה בדרך, עזב הנאשם את הדירה.

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, בינו לבין המתלון ישנו סכסוך כספי. הנאשם אישר שאכן הגיע לדירת המתלון, אך טען שעשה כן בעקבות הזמנה של המתלון ובתיאום עמו. הנאשם דפק על דלת הדירה והוזמן על ידי אחד מילדיו של המתלון להיכנס לדירה ולהמתין לאביו, שהיה צפוי להגיע לדירה בתוך

זמן לא רב. הנאשם כפר בכך שאיים על הילדים או שאמר להם את המתואר בכתב אישום. הנאשם כפר גם בכך שאיים על המתלונן. לגרסתו, המתלונן סרב לדבר על המחלוקת, כאילו אינו מכיר את הנאשם וכאילו לא ביקש ממנו להגיע לדירה. לאחר שהמתלונן דרש מהנאשם לעזוב את הדירה, עשה כן ללא התנגדות וללא איום.

הנאשם הוסיף וטען, כי להערכתו, כדי להתחמק מהדרישה הכספית הלגיטימית שלו, הקדים המתלונן תרופה למכה ופנה למשטרת ישראל בתלונת שווא.

דין:

איומים:

4. אין מחלוקת, שהנאשם נכנס לדירת המתלונן שעה שבדירה נכחו רק ילדיו. עוד אין מחלוקת, שבזמן ההמתנה להגעת המתלונן, עישן הנאשם סיגריה. בנסיבות שהוכחו לפניי, די היה בכניסה לבית בו שוהים ילדים והמתנה בו, כדי להוות איום ברור ומפורש על המתלונן וילדיו.

5. לאחר בחינת התשתית הראייתית שהונחה לפניי, שוכנעתי שהנאשם לא הסתפק בכניסה לדירה, אלא התיישב בסלון הבית ועישן סיגריה, תוך שהוא אומר לבנו הקטין של המתלונן, שלא יעזוב את הדירה עד הבוקר בשל חוב כספי של האב כלפיו.

מעשיו של הנאשם עולים באופן מפורש בקנה אחד עם הגדרת "איומים" בחוק העונשין.

6. עבירת האיומים מוגדרת בסעיף 192 לחוק העונשין כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים" (הדגשה הוספה).

7. בהתאם להלכה הפסוקה, איום אינו חייב להיות מילולי, אלא יכול שיהא גם בהתנהגות.

"די ב"נוכחות מאיימת", או ב"יצירת תמונה מאיימת", כדי לבטא איום, ויכול שיהיה איום מפורש" או "משתמע" (ת"פ (מחוזי י-ם) 44333-09-12 מדינת ישראל נ' יעקב גראד. (13/03/13).

רכיבי עבירת האלימות נותחו ברע"פ 2038/04 ש לם נ' מדינת ישראל (04/01/06):

"חלקו הראשון של הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים הוא המעשה הפיזי עצמו של ביצוע האיום. על פי לשון החוק, מעשה זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא". ניתן ללמוד אפוא מלשון החוק כי התנהגות שהיא מעשה איום אינה מוגבלת לצורה מסוימת והאיום יכול להימסר בכתב, בעל פה או בתנועות גוף. כמו כן האיום יכול להימסר תוך שימוש באמצעים שונים: כתבה בעיתון, מכתב, הודעת דואר אלקטרוני וכן הלאה. ההיגד "בכל דרך שהיא", המגדיר את היקף הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים, מבטא את מגמת החוק לקבוע מרחב בלתי מסויג של צורות התנהגות אסורות, ובלבד שהן עולות מבחינה מהותית כדי "איום". התייחסות זו לעבירת האיומים היא התייחסות הבוחנת את מהותו ותוכנו של הביטוי

ולא את צורתו החיצונית.

...

כבר נקבע בפסיקתנו כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד.

...

לפיכך כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני [4], בעמ' 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמ' 416). יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני [4], בעמ' 416).

...

ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת" (הדגשה הוספה).

8. בתמיכה למפורט בכתב האישום העידו ארבעה עדים- המתלונן, מר ירט, בתו של המתלונן ובנו הקטין. למרות שהילדים שוחחו בינם לבין עצמם ועם המתלונן על המקרה, מעדותם של הילדים ובמיוחד מעדותו של ש, ניכר היה שהוא מדבר מזכרונו ומשחזר אירוע לו היה עד. המדובר בנער צעיר, כבן 13. בעדותו לא הפריז ולא ביקש להוסיף חומרה נוספת לאירוע אותו חווה. את האירוע תיאר ש בצורה מסודרת ומהימנה. יצוין, כי ב"כ הנאשם עשה את המירב על מנת שלא להלחץ יתר על המידה את העד הצעיר, אך ניכר היה שהמעמד גורם לעד ללחץ ולאי נוחות. למרות האמור, התרשמתי מכנותו של ש, אשר מסר גרסה עקבית וסדורה.

טובה, בתו של המתלונן, תמכה בעדות אחיה. התרשמתי שהמדובר בעדה מהימנה, אשר לא ניסתה להסתיר שאת מרבית הפרטים שמעה מאחיה ולא ראתה בעיניה. העדה הפרידה בין העובדות אותן יכלה לאמת ולהן הייתה עדה, לבין נתונים אותם סיפרו לה אחיה. ניכר היה שהעדה מבקשת לתאר את האירוע כפי שארע, מבלי לנסות ולייחס לו חומרה נוספת. טובה העידה בצורה רציפה ועקבית ונתתי אמון מלא בעדותה.

9. העד בנימין ירט, אימת וחזק את דברי הקטינים בדבר נוכחות הנאשם בסלון הבית, בזמן שהוא מעשן סיגריה.

המתלונן טען אמנם שהגיע לדירה לפני מר ירט, אך בשים לב לכך שמר ירט העיד שלא נכנס לדירה בטרם הגיע המתלונן למקום והמתלונן הוא שנכנס לדירה ראשון, לא מצאתי כי המדובר בסתירה הפוגעת באמינות הגרסה או מהימנות העד.

גם בסתירה הנוגעת להגעת או אי הגעת ניידת משטרה למקום, לא מצאתי סתירה היורדת לשורשו של עניין, ואשר יש בה כדי לפגוע במהימנות הגרסה או אמינות העד ירט.

10. מנגד, גרסת הנאשם הייתה בלתי עקבית ובלתי סבירה. בהודעתו שסומנה ת/5 טען הנאשם שהגיע לבית המתלון בעקבות הזמנת המתלון, ונכנס אך במעט ("רק 2 מטר בפנים". ש' 17). עם זאת, כשהבין שהמתלון אינו בביתו, יצא מהבית מיוזמתו, "לאחר שהם אמרו שהוא לא בבית חייכתי מחוץ לדלת" (הדגשה הוספה. ש' 13-14). למרות האמור, בהודעה שסומנה ת/6 טען הנאשם שנכנס לדירה בהזמנת הילדים, אך יצא לבקשתם, "אני תקתקתי בדלת, דיברתי עם הילדים, הם אמרו לי להיכנס, וכשאמרו לי לצאת יצאתי החוצה" (ש' 21-22). בעדותו מסר הנאשם גרסה שונה ולפיה המתין בתוך הדירה עד להגעת המתלון. זאת ועוד, לגישתו הילדים כלל לא אמרו לו לצאת מהדירה. ההפך. "אם הבן היה אומר לי "אני לא רוצה שתיכנס לבית" אז הייתי לוקח את הרגליים ומחכה בחוץ הוא אמר לי לחכות בבית" (פרוט' 12/12/16, עמ' 25, ש' 25-26).

הנאשם יצא, לגישתו, מהדלת כדי לעשן (פרוט' עמ' 28, ש' 17 ו-21), אך חזר פנימה (פרוט' עמ' 28, ש' 18-19).

בהתאם לגרסת הנאשם, המתלון קבע עמו בביתו בשעה 21:30. הנאשם הקדים ואף המתין, לגישתו, ברכבו מספר דקות בטרם ניגש לדירת המתלון. למרות האמור, לא הצליח הנאשם לספק הסבר לשאלה מדוע הקדים ונכנס לדירה בטרם שב המתלון לביתו.

11. הנאשם לא היה עקבי גם בנוגע לדברי הבן ש שפתח לו את הדלת:

"ש. זה נכון שש לא אמר לך שאתה מוזמן להיכנס?"

ת. הוא לא אמר לי אם אני יכול להיכנס או לא.

ש. הוא לא אמר לך שאתה מוזמן לשבת?

ת. הוא אמר לי "תיכנס ותחכה".

ש. הוא אמר לך איפה לחכות?

ת. לא. כן ההוא אמר לי לעמוד בצד.

...

"ש. הילד ש אמר לך משהו חוץ מ"תכנס"?

ת. שום דבר.

...

ש. זה לא שהילד אמר לך להיכנס לסלון.

ת. בהתחלה הוא אמר לי "תעמוד פה" וזהו כיבדתי את הילד" (פרוט' עמ' 29, ש' 25-29.

עמ' 30, ש' 8-9, ש' 12-13).

12. אף בכל הנוגע לישיבה בסלון, מסר הנאשם גרסאות שונות. בתחילה הכחיש שישב בסלון, אך בהמשך הודעתו טען "יכול להיות שנכנסתי והיה כסא עמדתי כמה דקות ואז ישבתי דקה שתיים ואז קמתי והלכתי. אולי אני לא זוכר" (ת/5, ש' 42-43). בעדותו אמר הנאשם תחילה "ישבתי צמוד לדלת" (פרוט' עמ' 28, ש' 4-5), בהמשך אמר "אני לא יודע מה זה ישבתי. אני עמדתי. לא ישבתי" (פרוט' עמ' 28, ש' 7). מספר דקות לאחר מכן המשיך הנאשם והבהיר שלא ישב, אלא עמד וזאת, מאחר שהרגיש שלא בנוח (פרוט' עמ' 30, 1-2).

"ש. זה שאתה עמדת שם ליד הדלת ולא נכנס לשבת בסלון זו הייתה החלטה שלך?"

ת. כן" (פרוט' עמ' 30, ש' 10-11).

יתרה מכך, בניגוד לגרסתו שהמתלון אמר לו להמתין בדירה עד להגעתו, בהודעה שסומנה ת/6 טען הנאשם שהמתלון אמר לו, **"תגיע לבית שלי, אני אניע בשעה 21:30, אמר תחכה לי ליד הבית, ליד הדלת, הגעתי אמרתי לילדים שלו שלום, הילדים אמרו אבא צריך להגיע אני נכנסתי. אמרתי להם תתקשרו לאבא שדני הגיע, הוא אמר תעמוד ליד הדלת"** (הדגשות הוספו. ש' 13-15). למרות זאת, בעדותו טען הנאשם שהמתלון לא אמר לו לעמוד **"ליד הבית, ליד הדלת"**, אלא **"אמר לי לחכות בדירה"** (פרוט' עמ' 25, ש' 31-32).

13. אם לא די בכך, אזי גם הגרסה הנוגעת לסכסוך הכספי בין הצדדים אינה סבירה. הנאשם טוען שמסר בידי המתלון ₪ 80,000. למרות האמור, התיעוד שהוצג היה בתמיכה לתשלום סך 30,000 ₪ (ת/3), סכום שאין מחלוקת שהושב במלואו לידי הנאשם בהעברה בנקאית (ת/2). הנאשם אף חתם על מסמך שכותרתו **"הודעה על הפסקת חברות בעמותה וויתור זכויות"** (ת/1). במסמך האמור, מעבר לרישום המפורש שהנאשם מבקש **"קבלת החזר על סך של 30,000 ₪ אשר הפקדתי בעמותה לצורך השתתפות במכרז הנ"ל"** (הדגשה הוספה), נכתב ברחל בתך הקטנה:

"אני מוותר בזאת על כל זכות הנובעת כאמור מחברותי בעמותה, ואין לי ולא תהיה לי כל טענה כלפי העמותה ו/או עורכי הדין שלה ו/או רואי החשבון שלה ו/או מנהלי הפרויקט מטעמה בגין חברותי בעמותה".

לו היה הנאשם זכאי לסכומי כסף גדולים יותר, לא מובן מדוע חתם על מסמך והשלים במסגרתו את פרטי חשבונו לביצוע החזר כספי, אך לא תיקן את הסכום או ציין שאין הוא מוותר על טענותיו.

14. יוער, כי הגרסה שהמתלון התחייב לפצות את הנאשם בכ- 30,000-35,000 ₪, לא עלתה בהודעותיו של הנאשם במשטרה, אלא עלתה לראשונה בעדותו. בחקירתו הנגדית לא הצליח הנאשם להסביר את הסתירות (פרוט' עמ' 27, ש' 30-5).

אף לו הייתה מחלוקת כספית בין הצדדים, אין בכך כל הצדקה להתייצב בביתו הפרטי של המתלון, כאשר בבית שוהים אך ורק ילדיו, להתיישב בסלון ולעשן סיגריה. מעבר לאיום הברור שבהתייצבות בבית וכניסה לדירה בה נוכחים אך ילדים, הרי שבסיטואציה האמורה, התבטאות כלפי בנו הקטין של המתלון ולפיה הנאשם לא ייצא מהבית עד הבוקר, בשל חוב של שהמתלון כלפיו, מהווה איום לכל דבר ועניין.

15. עם זאת, האמרה הנוספת המיוחסת לנאשם- **"אני אראה לך, לא תהיה לך מנוחה ממני, אני אבוא אליך למשרד וארדוף אותך במשרד"**, לא הוכחה. המתלון בעצמו טען שאין הוא זוכר את הדברים.

הסגת גבול פלילית:

16. בהתאם לסעיף 447(א) לחוק העונשין, **"העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:**

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין."

17. כפי שפורט לעיל, הוכח לפניי שהנאשם נכנס לדירה שלא כדין וסרב לצאתה, באופן המתיישב עם שתי החלופות הקבועות בלשון החוק. כל ארבעת עדי התביעה העידו על שחלף פרק זמן בין הדרישה לעזיבת הדירה, לבין יציאת הנאשם. כלל העדים אישרו שהדרישה לעזוב את הדירה, לוותה בצעקות. בנסיבות תיק זה, הוכח לפניי באופן ברור שהנאשם התבקש לצאת, אך סרב ונותר בדירה שלא כדין. הנאשם יצא את הדירה רק לאחר ויכוח קולני עם המתלונן.

18. אף אם אקבל את טענת הנאשם לכך שלא ישב בסלון, אלא עמד בסמוך לדלת הכניסה בלבד, הרי שדי בכך כדי לבסס את יסודות העבירה. **"לצד הכניסה המובהקת לתוך נכס שבהחזקת הזולת- כגון: כניסה לדירת מגורים או למבנה אחר- תיחשב כ"כניסה" גם: (א) נקישה על פתח חיצוני, כגון: חלון או דלת של מבנה. (ב) הכנסת אצבעות- או כל חלק אחר של גוף האדם- לתוך מבנה כגון: אל בינות שלביו של תריס הסוגר חלון של דירת מגורים..."** (י. קדמי, "על הדין בפלילים- חוק העונשין". מהדורה 2005, חלק שני, בעמ' 981; רע"פ 45/87 יוסף היימן נ' מדינת ישראל. 13/11/87).

19. בהתאם להוראת סעיף 447(א) לחוק העונשין, נדרש שהמעשה האסור נעשה **"כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה"**. בכגון דא נפסק, כי **"משמעותו של המושג "להקניט" בנוסח החדש רחבה יותר מהמושג "להרגיז", והוא כולל תחושה של אי-נוחות, מורת-רוח ופגיעה בפרטיות"** (ע"פ (ת"א) 1644/86 מדינת ישראל נ' יוסף היימן. פ"מ תשמ"ח(1) 126, 131. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון, נדחתה. ראו רע"פ 45/87 יוסף היימן נ' מדינת ישראל. 13/11/87. ראו גם תפ (ת"א) 44171-08-16 מדינת ישראל נ' לאה מזרחי. 22/11/16).

בכגון דא, **"ידיעה ברמה גבוהה של הסתברות"**, שקולה כנגד "כוונה". קרי- די בכך שהנאשם ידע ברמת הסתברות גבוהה שהתנהגותו תגרום לאחת התכליות האסורות.

20. בנסיבות תיק זה, לא נותר בליבי כל ספק שלנאשם הייתה כוונה לבצע את העבירה. אף אלמלא התכוון, הרי שהוכח לפניי מעבר לכל ספק, שהנאשם נכנס ונשאר בנכס על אף שנתבקש לעזוב, תוך שהוא יודע ברמת הסתברות גבוהה, **לכל הפחות**, שבמעשיו יש כדי להפחיד את המתלונן ולגרום לו לאי נוחות.

סוף דבר:

21. על יסוד מכלול האמור לעיל, מורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשע"ז, 28 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.